

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyň: **a) MVDr. M. B.**, nar. ..., a **b) Ing. R. B., Ph.D.**, nar. ..., obě bytem Z. 44, Č. K., obou zast. JUDr. Petrem Šťovíčkem, Ph.D., advokátem, doručovací adresa: KŠD LEGAL advokátní kancelář, s. r. o., se sídlem CITY TOWER, Hvězdova 1716/2b, Praha 4, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. srpna 2016, č. j. SPU 363883/2016,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. srpna 2016, č. j. SPU 363883/2016, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobkyním náklady řízení ve výši 16. 455,- Kč k rukám JUDr. Petra Šťovíčka, Ph.D., advokáta, KŠD LEGAL advokátní kancelář, s. r. o., se sídlem CITY TOWER, Hvězdova 1716/2b, Praha 4, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět sporu

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyň proti rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Královéhradecký kraj, Pobočky Náchod, ze dne 16. 3. 2016, č. j. SPU 058125/2016, a toto rozhodnutí potvrdil. Správní orgán I. stupně jím schválil návrh komplexních pozemkových úprav v katastrálním území Z. podle zákona č. 139/2002 Sb., o

pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“).

II. Obsah žaloby

Žaloba obsahovala následující žalobní body:

Interakční prvek č. 18 – Žalobkyně nesouhlasí s vytvořením interakčního prvku č. 18, tj. ozelenění u cesty označené jako C41. Již v průběhu správního řízení oznamovaly, že mají zájem na osázení části parcely pracovní č. 488/1 ve vlastní režii. Trvají na tom, aby tento interakční prvek byl přesunut na hranici parcely pracovní č. 439/5 s parcelou pracovní č. 397/28 a změněn na jednořadou výsadbu v bloku orné půdy. Tím by se vytvořila přirozená hranice mezi pozemky různých vlastníků.

Vynětí parcely pracovní č. 488/1 z plánu společných zařízení - Žalobkyně nesouhlasí s užíváním tohoto pozemku třetími osobami. Zvýšením dopravy na tomto pozemku ztrácí celá lokalita charakter klidného a tichého místa, v důsledku čehož pozbývají na tržní hodnotě všechny nemovitosti v jejich vlastnictví. Nesouhlasí s omezením obvyklého užívání nemovitých věcí v jejich vlastnictví a s nepřiměřeným narušováním jejich vlastnických práv. Uvedeným zásahem došlo k zásahu do jejich majetkového portfolia, a proto jim musí být v rámci principu ekvivalence poskytnuta odpovídající náhrada, ev. musí být vyhověno jejich námitce.

Svůj nesouhlas se zahrnutím parcely pracovní č. 488/1 do plánu společných zařízení vznášely v průběhu správního řízení opakovaně, ale nebyl nijak vypořádán ani zohledněn, ačkoliv u jiných fyzických osob se tak stalo. V souvislosti s tím vyjádřily žalobkyně také nesouhlas s převodem této parcely do vlastnictví obce. Nebyl s nimi projednán ani jimi schválen.

Do pozemkových úprav mohou být zahrnuty pouze ty pozemky, u nichž s tím jejich vlastníci dají výslovný souhlas v rámci zpravování tzv. „nárokových listů“ či při protokolárním projednání soupisu jejich nároků. U této parcely nebyl souhlas žalobkyněmi udělen. Na LV č. 488 chybí v rozporu s § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách označení a souhlas žalobkyň s jejich řešením. Správní orgán I. stupně přesto daný pozemek do plánu společných zařízení zahrnul, ten byl projednán ve sboru zástupců dne 12. 3. 2014. Souhlasy vlastníků přitom byly požadovány až v květnu 2014.

Žádost žalobkyň o změnu způsobu využití parcely pracovní č. 488/1 na jinou plochu, ev. neplodnou půdu - Historicky byly pozemky ve vlastnictví O. H. přiléhající k budově č. 11 zpřístupněny po jeho vlastním pozemku, a to parcele č. 186/2 (parcela pracovní č. 76/3). Proto důvodně požadovaly obnovit tento stav, resp. zřídit parcelu pro novou přístupovou cestu k pozemkům přiléhajícím k budově čp. 11 po jiných pozemcích ve vlastnictví O. H.. Parcela pracovní č. 488/1 je pro intenzivní dopravu zcela nevyhovující.

V souvislosti s tím žalobkyně s odkazem na čl. 11 odst. 4 Listiny a judikaturu ESLP namítly, že vydáním napadeného rozhodnutí došlo k podstatnému zásahu do

jejich vlastnických práv na úrovni vyvlastnění, k čemuž nebyly dány zákonné předpoklady.

V další části žaloby se žalobkyně věnovaly nezákonnostem, kterých se měly správní orgány dopustit v průběhu správního řízení nikoliv proti nim, ale proti V. H.

Závěrem žalobkyně shrnuly, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v souladu se zásadou proporcionality, v rozporu s § 2 a § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách a čl. 11 a čl. 36 odst. 1 listiny.

Navrhly proto zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

K jednotlivým žalobním bodům žalovaný uvedl:

Interakční prvek č. 18 – Podstata žalobního bodu je shodná s příslušným bodem odvolání, ke kterému se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí na str. 9. a 10. Žalovaný tedy odkázal na uvedené odůvodnění.

Vynětí parcely pracovní č. 488/1 z plánu společných zařízení. - Tento bod žaloby je téměř shodný s bodem uvedeným v odvolání a žalovaný se k němu již vyjádřil v odůvodnění rozhodnutí na str. 10. a 11.

Žalovaný dále uvedl, že v rámci řízení o komplexních pozemkových úpravách jsou dle § 8 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách *základem pro ocenění zemědělského pozemku bonitované půdně ekologické jednotky evidované v číselných a mapových podkladech. Bonitovaná půdně ekologická jednotka vyjadřuje pětímístným kódem hlavní půdní a klimatické podmínky mající vliv na produkční schopnost zemědělské půdy a její ekonomické ohodnocení.* Navíc ještě v odst. § 8 odst. 3 zákona je uvedeno, že *v řízení o pozemkových úpravách se pro oceňování použije zvláštní právní předpis platný ke dni vyložení soupisu nároků podle odst. 1.*

Žalovaný odkázal na své rozhodnutí, ve kterém jsou popsána jednotlivá kritéria přiměřenosti. Ta jsou stanovena v § 10 citovaného zákona, kdy rozdíl mezi původním a navrhovaným stavem může činit až 10 % výměry, 4 % ceny a 20 % vzdálenosti. Žalobkyně jsou ve všech rozdílových kritériích na hodnotě 0 %, z čehož jasně vyplývá, že s jejich pozemky nebylo manipulováno. Žalovaný i nadále zastává názor, že podle zákona nelze hodnotit snížení či zvýšení tržní hodnoty okolních resp. jakýchkoliv pozemků řešených v rámci komplexních pozemkových úprav. O této skutečnosti také svědčí „zjednodušený“ způsob oceňování pozemků, využívaný výlučně pro potřeby pozemkových úprav (§ 8 odst. 5 citovaného zákona).

Změna způsobu využití parcely pracovní č. 488/1 na jinou plochu, eventuálně na neplodnou půdu - I tento bod žaloby je dle žalovaného obsahově shodný s bodem uvedeným v odvolání, ke kterému se řádně vyjádřil ve svém odůvodnění rozhodnutí na str. 12.

K této části žaloby žalovaný odkázal na Nález Ústavního soudu ze dne 27. 5. 1998, uveřejněný pod č. 152/1998 Sb.

K části týkající se užívání cesty žalobkyň se již žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí na str. 11.

Žalobkyně opakovaně vyjadřovaly svůj nesouhlas se zahrnutím parcely pracovní č. 488/1 do plánu společných zařízení - I tento bod je dle žalovaného obsahově stejný s bodem uvedeným v odvolání. Žalovaný se k němu vyjádřil v odůvodnění rozhodnutí na str. 12. K části týkající se domnělého převodu parcely pracovní č. 488/1 do vlastnictví obce se žalovaný rovněž vyjádřil v rozhodnutí, a to na str. 13. Má za prokázané, že k převodu nedošlo, neboť nadále je tento pozemek dle soupisu nových pozemků veden na LV 488, tedy ve vlastnictví žalobkyň.

V souvislosti s dalšími námitkami žalovaný ocitoval část odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 13. Dodal, že ve skutečnosti, s odkazem na nulová rozdílová kritéria, nelze hovořit ve vztahu k žalobkyním ani o újmě, ani o faktickém řešení předmětných pozemků v obvodu pozemkových úprav.

K části žaloby týkající se V. H. se žalovaný odmítl vyjádřit, protože je nad rámec odvolání. Během správního ani odvolacího řízení jmenovaný postup správních orgánů nerozporoval a z textu žaloby není zřejmé, jaký dopad na osobní práva žalobkyň má jimi rozporovaný postup.

Žalovaný proto navrhl závěrem, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili oba účastníci řízení souhlas postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

Ačkoliv žaloba byla formálně rozčleněna do několika bodů, fakticky ji tvořily pouze dvě námitky.

První z nich se týkala nesouhlasu žalobkyň s vytvořením interakčního prvku č. 18, tj. ozelenění u cesty označené jako C41. Navrhovaly, aby byl tento interakční prvek přemístěn na hranici jimi specifikovaných pozemků ve vlastnictví různých vlastníků a změněn na jednořadou výsadbu v bloku orné půdy.

Této problematice se žalovaný podrobně věnoval na str. 9 až 10 napadeného rozhodnutí. S odkazem na § 2 zákona o pozemkových úpravách a § 4 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, vysvětlil, proč je návrh žalobkyň nevhodný a v rozporu s těmito ustanoveními. S těmito jeho závěry se krajský soud plně ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje. Návrh žalobkyň zcela postrádá racionalitu, neboť výsadba stromů uprostřed jednolitého celku zemědělské půdy (bez ohledu na to, že na hranici pozemků různých vlastníků)

by významným způsobem ztížila, možná i zcela znemožnila, tento půdní celek zemědělsky obhospodařovat. Návrh ozelenění dané lokality obsažený ve schváleném návrhu komplexních pozemkových úprav je naopak nejen v souladu se zásadami komplexních pozemkových úprav vytyčenými zákonem o pozemkových úpravách, s jeho prováděcími a s ním souvisejícími právními předpisy a se schváleným územním plánem obce Z., ale je rovněž logický a praktický. A byl také správními orgány srozumitelně a logicky objasněn. Této žalobní námitce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.

Druhá žalobní námitka obsahovala nesouhlas žalobkyň s tím, že jejich pozemek p. č. 359 (pracovní č. 488/1 a 488/2), zapsaný na LV 488 pro obec a katastrální území Z. (dále také jen „Pozemek“), byl do komplexních pozemkových úprav vůbec zařazen, resp. že byl následně zahrnut do plánu společných zařízení.

Krajský soud se tedy musel v první řadě zabývat otázkou, zda Pozemek mohl být v rámci daných komplexních pozemkových úprav vůbec řešen. Odpověď na tuto otázku hledal již žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Pokud jde o skutkovou situaci, dospěl při tom ke stejným zjištěním, jako žalovaný.

Pozemkový úřad v souladu s § 8 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách vypracoval soupis nároků vlastníků pozemků. Tento soupis nároků se kromě vyložení na místně příslušném obecním úřadě doručí rovněž vlastníkům, jejichž pobyt je znám (to jsou ony „nárokové listy“ zmiňované žalobkyněmi i žalovaným).

Z obsahu správního spisu nesporně plyne, že byl vypracován nárokový list ohledně LV č. 488, na němž byl v té době zapsán pouze pozemek p. č. 359 o výměře 1. 399 m², který byl veden z části v druhu ostatní plocha se způsobem využití ostatní komunikace, z části v druhu travní porost a v části v druhu orná půda. Tento nárokový list byl dne 2. 12. 2013 žalobkyněmi bez výhrad podepsán. Námitky proti jeho obsahu nevznesly.

Z obsahu tohoto nárokového listu je zřejmé, že správní orgán I. stupně nepovažoval Pozemek za pozemek spadající do kategorie pozemků vymezených v § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách. Dle jeho věty druhé „Pozemky zastavěné stavbou, která není ve vlastnictví státu, pozemek funkčně související s touto stavbou včetně přístupové cesty, zahrady, pozemky v zastavěném území, pozemky v zastavitelných plochách a pozemky, na nichž se nacházejí hřbitovy, lze řešit v pozemkových úpravách jen se souhlasem jejich vlastníka.“ (podtržení textu provedeno krajským soudem). *Pokud se vlastníci ve lhůtě stanovené pozemkovým úřadem nevyjádří, má se za to, že s řešením v pozemkových úpravách souhlasí.“*

Pokud by totiž pozemkový úřad Pozemek za pozemek spadající pod shora citované ustanovení považoval, musel by soupis nároků v souladu s přílohou č. 2 vyhlášky č. 13/2014 Sb., o postupu při provádění pozemkových úprav a náležitostech návrhu pozemkových úprav, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „Vyhláška“), obsahovat větu: *„Souhlasím se zařazením pozemků dle § 3 odst. 3 zákona č. 139/2002 Sb. do pozemkových úprav a jejich řešením ve smyslu § 2 zákona.“* (viz vzorová tabulka soupisu nároků obsažená ve shora citované příloze).

Dle § 11 odst. 3 Vyhlášky se totiž soupis nároků, který je součástí dokumentace podle čl. VI bodu 7 přílohy č. 1 k této vyhlášce, vyhotoví do tabulky podle vzoru v příloze 2 k této vyhlášce. Tento soupis nároků pozemkový úřad doručí vlastníkovi do vlastních rukou, určí lhůtu k uplatnění námitek a poučí vlastníka o postupu při udělování souhlasu s řešením pozemků uvedených v § 3 odst. 3 zákona. Dle odst. 4 v případě pozemků, na které se vztahuje § 3 odst. 3 zákona, platí druh pozemku vedený v katastru nemovitostí. Dle odst. 5 téže normy jestliže vlastník pozemků uvedených v § 3 odst. 3 zákona souhlasí s jejich řešením ve smyslu § 2 zákona, uvede svůj písemný souhlas v soupisu nároků.

Pokud jde o právní hodnocení, žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k jednoznačnému závěru, že Pozemek je pozemkem spadajícím mezi pozemky vymezené v § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách. Krajskému soudu nezbývá, než s tímto hodnocením souhlasit. Jak lze snadno zjistit náhledem do katastru nemovitostí (www.nahlizenidokn.cuzk.cz), Pozemek tvoří přístupovou cestu k usedlosti nejen žalobkyň, ale i k dalším stavbám domů ve vlastnictví jiných fyzických osob. To je ostatně zřejmé i z vyjádření žalobkyň v žalobě. A, jak uvedeno shora, k témuž vyhodnocení dospěl i žalovaný.

Ten také konstatoval, že souhlas žalobkyň se zařazením Pozemku do pozemkových úprav dán nebyl. Rovněž s tímto hodnocením krajský soud plně souhlasí. Žalobkyně nebyly poučeny o tom, že Pozemek je pozemkem ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách a tím pádem ani o tom, že jeho zařazení do pozemkových úprav je možné pouze s jejich výslovným souhlasem. Podpis žalobkyň na tzv. nárokovém listu, který však neobsahuje (v rozporu se shora citovanými ustanoveními) ono zmíněné poučení, za takový souhlas považovat dle krajského soudu nelze.

Krajský soud tedy ve shodě se žalovaným dospívá k závěru, že Pozemek coby pozemek spadající do kategorie pozemků vymezených § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách byl řešen v rámci předmětných pozemkových úprav bez souhlasu jeho vlastníků, tedy v rozporu s § 3 odst. 3 citovaného zákona.

Dle žalovaného je však možno tento nedostatek napravit porovnáním jeho dopadu na práva žalobkyň. Žalovaný v souvislosti s tím použil ustanovení § 10 zákona o pozemkových úpravách a tam stanovená kritéria přiměřenosti. Zjistil, že rozdíl mezi původním a navrhovaným stavem činí u žalobkyň 0,0% u všech těchto kritérií a z toho dovodil, že újma způsobená žalobkyním je menší, než újma způsobená ostatním účastníkům řízení o komplexních pozemkových úpravách v případě zrušení rozhodnutí o schválení návrhu komplexních pozemkových úprav. Uvedl dále, že „zrušením rozhodnutí, následným doplněním řízení a vydáním nového rozhodnutí, které by v případě pozemku č. 359 (prac. č. 488/1 a 488/2) nemělo ve výsledku žádný dopad na řešení nebo změnu tohoto pozemku a daného stavu obecně, by došlo ke značnému prodloužení správního řízení o KoPÚ, což by omezovalo dispoziční i jiná související práva všech účastníků řízení a současně by došlo bez pozitivního výsledku (myšleno ve vztahu k odvolatelkám) věci k navýšení nákladů řízení a finančních prostředků uvolňovaných ze státního rozpočtu na pozemkové úpravy.“ Připomněl, že by tím také došlo k nadbytečnému zatěžování účastníků řízení správními úkony (např. opětovné vystavení návrhu pozemkových

úprav, účast na novém závěrečném jednání apod.). Uzavřel proto, že po zvážení všech skutečností „s uplatněním hlediska proporcionality řízení nebylo možné ani této námitce odvolatelek přisvědčit, neboť újma způsobená odvolatelkám je s odvoláním na výše uvedená kritéria toliko procesní povahy.“

Zde se již ovšem právní závěry žalovaného a krajského soudu rozcházejí. Krajský soud předně považuje za zcela nepřiléhavé argumentovat při posouzení tohoto problému ustanovením § 10 zákona o pozemkových úpravách, resp. tam obsaženými kritérii přiměřenosti. Z ustanovení § 10 odst. 1 citovaného zákona je patrné, že institut kritérií přiměřenosti nastupuje za situace, kdy v rámci komplexních pozemkových úprav jsou vlastníkově pozemků místo jeho dosavadních pozemků přidělovány pozemky jiné. Ty pak musí splňovat vymezená kritéria přiměřenosti. V posuzované věci však všechny původní pozemky žalobkyň nadále zůstávají v jejich vlastnictví, včetně Pozemku. Je tedy jasné, že všechna kritéria přiměřenosti musí být nulová. Ale i v obecné rovině - spojovat tuto problematiku s otázkou neudělení souhlasu vlastníka pozemku dle § 3 odst. 3 citovaného zákona a omlouvat tím absenci souhlasu vlastníka ve smyslu citovaného ustanovení dle krajského soudu vůbec není na místě.

Krajský soud si je vědom zdlouhavosti a náročnosti správního řízení o schválení návrhu komplexních pozemkových úprav. Již jen z obsahu správního spisu je zřejmé o jak náročný proces se jedná a to jak s ohledem na požadavky stanovené zákonem o pozemkových úpravách a jeho prováděcími předpisy, tak s ohledem na počet účastníků správního řízení a jeho délku. Zásadu ekonomie řízení tedy nelze přehlédnout a měl ji na paměti i krajský soud. Bohužel v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. nemůže soud zrušit pouze tu část rozhodnutí, která se týká Pozemku, jako by mohl učinit např. v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle § 101a a násl. s. ř. s.

Nemohl ovšem opominout zcela jasný skutkový stav věci. Do komplexních pozemkových úprav byl zařazen a v jejich rámci řešen Pozemek žalobkyň spadající mezi pozemky dle § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách a to bez souhlasu žalobkyň, bez toho že by na tuto skutečnost byly upozorněny, bez toho, že by byly poučeny o tom, že Pozemek je možné řešit v pozemkových úpravách s ohledem na jeho charakter pouze s jejich výslovným souhlasem.

Uvedené pochybení dle názoru krajského soudu nelze dodatečně zhojit ani odkazy na zmíněnou zásadu ekonomie řízení či hledisko proporcionality porovnávající újmu způsobenou v důsledku toho vlastníkově pozemku a újmu případně způsobenou ostatním účastníkům správního řízení v případě zrušení napadeného rozhodnutí. Tímto pochybením totiž došlo k zásadnímu zásahu do vlastnického práva vlastníků dotčeného pozemku, které je jedním ze základních práv chráněných ústavním pořádkem České republiky (viz čl. 11 Listiny základních práv a svobod).

Bez souhlasu žalobkyň coby vlastníků Pozemku došlo k jeho zařazení do komplexních pozemkových úprav, byl v nich řešen, byl zařazen do plánu společných zařízení. Nelze tedy, byť nepřímou, konstatovat, že „se vlastně nic nestalo“, že práva žalobkyň nebyla návrhem komplexních pozemkových úprav nijak dotčena, že jejich výsledek se Pozemku nijak nedotkl. Není tomu tak. Bez souhlasu žalobkyň zkrátka

neměl být Pozemek do komplexních pozemkových úprav vůbec zařazen. Pokud by tomu mělo být bez následků naopak, stalo by se ustanovení § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách, které pro některé pozemky, a to právě s ohledem na jejich povahu a z ní plynoucí potřebu chránit zvýšeným způsobem jejich dotčení pozemkovými úpravami, stanoví speciální (zprísňený) režim pro to, aby mohly být v rámci pozemkových úprav řešeny, zcela zbytečným. Takovému závěru nemůže krajský soud přitakat. A na tom nic nemění skutečnost, že Pozemek by měl být v územním plánu obce Z. zařazen do funkční plochy účelová komunikace.

Uzavírá proto, že ze shora uvedeného důvodu shledal napadené rozhodnutí nezákonným a nezbylo mu proto, než je dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Ze shora uvedených důvodů se již krajský soud nemusí podrobněji vyjadřovat k dalším otázkám namítaným žalobkyněmi v souvislosti s problematikou zařazení Pozemku do pozemkových úprav. Pouze stručně konstatuje, že žalobkyně nemají pravdu v tom, že by pozemek byl převeden do vlastnictví obce Z. Správní orgány v tomto směru vyhověly jejich námitkám vzneseným v průběhu správního řízení a v souladu s § 9 odst. 12 zákona o pozemkových úpravách ponechaly Pozemek ve vlastnictví žalobkyň. Ani tato skutečnost ovšem není způsobila zvrátit shora uvedené závěry. Žalobkyně se mylí rovněž v tom, že relevantním důvodem pro posouzení zákonnosti rozhodnutí o schválení návrhu komplexních pozemkových úprav mělo být případné snížení tržní ceny dotčených nemovitostí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 As 190/2016-49). Otázka, zda za dané situace měl být Pozemek v rámci komplexních pozemkových úprav zařazen do druhu pozemku jiná plocha, ev. neplodná půda, je s ohledem na shora uvedené zcela bezpředmětná. Stejně jako ta námitka, v níž žalobkyně argumentují porušením práv jiného vlastníka pozemku. Žalobkyním nepřísluší postavení veřejného žalobce, mohou tedy hájit pouze porušení svých veřejných subjektivních práv, nikoliv případné porušení veřejných subjektivních práv jiných osob (srovnej § 65 a 66 s. ř. s.).

V dalším řízení bude žalovaný vyslovenými právními závěry krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V souvislosti s tím rovněž zváží, zda zmíněné pochybení bude možné odstranit v odvolacím řízení či nikoliv. Protože krajský soud nemůže předjímat výsledek této úvahy, nezrušil současně také rozhodnutí správního orgánu I. stupně (veden právě zásadou procesní ekonomie), přestože pochopitelně trpí stejnou vadou, jako rozhodnutí odvolací.

V. Náklady řízení

Žalobkyně byly ve věci úspěšné, a proto mají nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Ty sestávají ze zaplaceného soudního poplatku a z odměny jejich zástupce, který je advokátem, včetně jeho režijních výloh (viz § 35 odst. 2 s. ř. s.).

Zástupce žalobkyň učinil ve věci 4 úkony právní služby (2x převzetí a příprava zastoupení, 2x písemné podání žaloby), ovšem s ponížením odměny za každou takto zastupovanou osobu o 20% (srovnej § 12 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna za tyto úkony právní služby činí 9. 920,- Kč. Rovněž má právo na náhradu režijních paušálů za 4 úkony právní služby po 300,-- Kč, tedy 1. 200,- Kč. Jako plátce DPH má zástupce žalobkyň také právo na povýšení náhrady o DPH ve výši 21 % (§ 23a/

zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii). Celkem tedy činí náklady řízení na straně žalobkyň 16. 455,- Kč.

Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobkyním tyto prokázané náklady řízení uhradit k rukám jejich zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové dne 27. září 2017

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. L.